

[Paul Westergaard.]

prisdæmpning til gengæld for den offervilje over for arbejdsgiverne, som dette forslag påtvinger Danmarks skatteydere.

Jeg har ved en tidligere lejlighed søgt at få opklaret, om arbejdsmarkedets parter, der jo må formodes at være lige så velorienterede om fremtidsudsigterne, som regeringen er det, om de, Arbejdsgiverforningen og LO altså, har henvendt sig til regeringen og sagt: kære regering, det ser galt ud, vi kan ikke klare de aftaler, som vi selv har indgået, for så bliver der virksomhedslukning og arbejdsløshed, og derfor må regeringen hjælpe os. Jeg mener at vide, at regeringen ikke har fået sådanne henvendelser, eller har den? Parterne har vist ikke engang udtrykt sympati for de forslag her, eller har de?

Det er stadig vores opfattelse, at hvis der virkelig er grundlag for de dystre udsigter for sidste halvdel af 1974, som vismændene har lagt frem, må der også være grundlag for, at arbejdsmarkedets parter overvejer, om forudsætningerne for de indgåede aftaler stadig er til stede. Hvis de selv tror på udsigter til virksomhedslukning og arbejdsløshed på grund af uforudsete, store omkostningsstigninger, er det naturligvis ikke blot deres ret, men det er også deres simple pligt at tage sagen op til ny forhandling og søge omkostningsstigningerne dæmpet. Og så må selvfølgelig finansministeren indlede tilsvarende forhandlinger på statens arbejdsområde med henblik på at sikre omkostningsdæmpninger her.

Så er det klart, at hvis dette nu skete, ville der kunne sikres en bedre placering af ansvaret for de ulykker, vi står over for, og for deres løsning og for deres undgåelse. Så kunne der være en god idé i, at regering og folketing satte sig for at mildne klimaet for sådanne forhandlinger ved at sikre en lettelse af skattetrykket gennem mærkbare besparelser på de offentlige budgetter og ved en indsats imod de ufortjente inflationsgevinster og spekulationsgevinster, som selvfølgelig med god grund er en torn i øjet på alle, der må leve af deres arbejde.

Se, det ville være en politik med noget perspektiv i og med rimelighed i og med sammenhæng i, og ansvaret ville være placeret de rigtige steder.

Regeringen har gættet rigtigt: retsforbun-

det har ingen sympati for dette forslag, og vi ønsker ikke, at provenuet af vores sparebestrebelse skal soldes op til skattelettelser, skattelettelser for jordbesidderne, og som tilskud til arbejdsgiverne. Det er et helt, helt andet sigte, vi har haft med vores politik.

Lindholt (FP):

Hr. Christophersen har ganske ret i det, han sagde: vi har ikke fra fremskridtspartiet fremlagt noget forslag om besparelser på 8 mia kr. Det er fuldstændig korrekt. Men på den anden side har vi kl. 2 minutter over 11 i dag fremsat et forslag om besparelser på det offentlige budget på 9 mia og 374 mill. kr. Det er afleveret til finansudvalgets sekretariat, og jeg håber, at det i løbet af eftermiddagen vil blive omdelt til folketingsmedlemmerne; jeg vil personligt overrække et eksemplar til hr. Christophersen.

Jeg synes rigtignok, det havde været bedre, hvis regeringen havde fulgt den linie, som fremskridtspartiet har lagt allerede i sit program, nemlig at hidføre skattebesparelser gennem besparelser på det offentlige budget. Vi holder kursen, vi holder den i den linie, vi lagde op til inden dette valg, og dette her er anden fase i den udvikling, som er i gang, og som også vil komme. Det er helt sikkert, den vil komme, for det forslag, som regeringen nu i samarbejde med socialdemokratiet er nået frem til — socialdemokratiet, det parti, som har været en af hovedårsagerne til det økonomiske dilemma, som landet befinder sig i — det forslag vil simpelt hen ikke kunne gennemføres. Det vil skabe sådanne forvridninger inden for hele samfundet, så det alene af den grund burde stemmes ned af samtlige partier her i salen. Det er heller ikke i overensstemmelse med det program, som vi selvfølgelig har fremlagt. Det kunne man heller ikke forvente at det ville være. I det hele taget mener jeg, at regeringen har lagt sig på den hårde linie. Man har lagt sig på en linie, der udelukkede forhandlinger med andre end socialdemokratiet. Man har ikke ønsket at forhandle med, i hvert fald føre realistiske forhandlinger med, landets næststørste parti — socialdemokratiet er jo det største endnu, men det varer ikke længe. I haster frem mod det næste valg, I haster frem mod tiltetgørelsen.